

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα και συνδρομαί—άπ'εύθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτώφράγκαί ναί μένο.
Γιὰ τὰ ξένα δμως μέρη—δέκαφράγκα καί' στο χέρι.

Ένατον κι' είκοστόν μετρούντες,μόνον
ἀφροδόμεν' στην γήν των Παρθενώνων.

Χίλια κι' ένηκόσια τέσσαρα και δέκα,
τούς έχθροός, Πατρίδα, κτήσα και παλίνα.

Τρίτη του Μάη του μηνός,
κανένα νέον γεγονός.

Ποῦντος χίλια και διακόσια κι' ένενήντα σὺν ένιά,
μία νίκη τής' Ηπειρου και τρομάρα του φονιά.

Τήν' Ηπειρο κι' ἐγώ
πάλε δοξολογῶ.

Α'

Και νῦν και' στον αἶθρα
ἔμναιτε τὸν ἀγῶνα
ἐκείνον τής' Ηπειρου.

Νέα Πρωτομαγιά,
κι' ἄς πιούμε' στην ὑγεία
ἀνδρείας διαπύρου.

Μάης τρελλός προβάλλει,
μὰ βάσανα και πάλι
και πόνοι και καῦμοί.

Τουφέκια μπουμπουνίζουν
και ξανακοκκινίζουν
Έλευθερίας βρομοί.

'Στην' Ηπειρο πετάτε,
τήν' Ηπειρο κυττάτε,
πού θριαμβεύει: μόνη.

Και σήμερα γι' αὐτή
κόδονται ζηλευτοί
μιάς νέας δάφνης κλώνοι.

Άπο τὰ Μπουτσουάρια
τῆς Κρήτης καλλιχάρια
'στην' Ηπειρο πετοῦν.

Κι' ἀπελευθερωμένα
γι' ἀδέλφια σκλαδωμένα
'Ελευθεριά ζητοῦν.

Χαιδιά του Ψηλορείτη
σήμερα γιὰ τὴν Κρήτη
δὲν ἀκονοῦν λεπίδα.

Πόνος ἀδελφωμόνος
μάχεται γιὰ τὸ Γένος,
γιὰ τὴν κοινή Πατρίδα.

Κύταξε, πατριώτη,
πὸς μάχεται κι' ἡ Κρήτη
κοντὰ' στον' Ηπειρώτη,
'στον' Ίερολοχίτη.

Β'

Σὲ χώραις σὺν ρημάδια,
σὲ κάμπους, σὲ λαγκαθία,
τὸ Μάνλι' χειρ βροντᾷ.

Ἀκούονται παιᾶνες,
μάχονται κι' Ἀκαρνᾶνες
μὲ τὸν Καρασεβνᾶ.

Παιὰν ἀντιλαλεῖ,
ξυπηᾶ καὶ τὸν Ἀλῆ,
τὸν φοβερὸ Σατράπη.

Σπαθὶ λαμποκοπᾶ,
καὶ δυνατὸ κτυπᾶ
τὸν Γκέγκη καὶ τὸν Λιάπη.

Πλήθη ξεσιπωμένα,
γυμνά καὶ πεινασμένα,
παρηγοριὰ γυρεύουν
σὲ φίλους κι' ἀδελφοὺς,
ποῦ κάνουν τοὺς κουφοὺς
καὶ ξένοιστοι χορεύουν.

Τοὺς τόσους στεναγμοὺς,
τοὺς βόγγους, τοὺς λυγμοὺς,
ἀκούω κι' ἀπ' ἔδω.

Καὶ σὲ Σταδίων στίβους
μὲ γέρους καὶ μ' ἐφήβους
χορεύω καὶ πηγῶ.

Ψυχὴ μου, τρεῖναι τοῦτα !..
κτυπάτε τὰ λαγοῦτα,
κτυπάτε τὰ βιολιά.

Σὲ ρόδα καὶ σὲ κρῖνα
χορεύει πρόσφυς παῖνα
μὲ ξέπλεκα μαλλιά.

Ἐοεῖς ποῦ τραγουδάτε
κι' ἐλευθεροὶ πηδάτε
σὲ Στάδια τρανά.

Κυττάξετε κι' ἐκεῖνη,
ποῦ σκλέβα δὲν θὰ γίνῃ
ἔσο καὶ νὰ παινᾶ.

Γ'

Πρωτομαγιά τρελλῶ
καὶ πάλι μᾶς καλεῖ
σὲ νέα ξεφραντώματα.

Ἐγ' ὄμως μαχητῶν
κι' ἱερολογητῶν
ὕμνῶ τὰ κατορθώματα.

Τὰ κατορθώματά της
τιμῶ καὶ μεγαλύνω,
κι' ἔμπρὸς εἰς τὰρματα της
τὰ γέννατά μου κλίνω.

Κάτω ὅτ' ἀπερίβλημα
βαρῶνε τὰ βιολιά,
κι' ἐκεῖ βαρεῖ μὲ βέλια
μὰ δόστουχη, μὰ δόλια
τοῦ πόνου κοπελιά.

Ἐδῶ Ματοῦ χάρις,
κόσμος χορευτικὸς,
κι' ἐκεῖ μουγκρῶζων Ἀρης,
ἀγῶν σπαρακτικὸς.

Ἐδῶ χαρὰς πηγή,
ἀλλ' ὄμως ἐκεῖ πέρα
ἐρήμωσις, σφαγή,
Ἐλευθερίας φυγή,
θάνατος νύκτα μέρα.

Μάης ἐκεῖ δὲν εἶναι... κατὰξερ' οἱ λαιμῶνες,
ἔρημαις ἢ φωλιαῖς,
κι' ἀπὸ θυσίας αἶμα φυτρῶνουν ἀνεμῶναις
καὶ τριανταφυλλιαῖς.

Ὅλα σὰν ματωμένα,
κελᾶδημα κανένα
σὲ κάμπους καὶ σὲ λόγγους
σὰν πρῶτα δὲν ἀκούεις,
μόνο τοῦ Γκιζῶνῃ βόγγους
κι' ἤχους σπαρακτικῶς.

Κι' ἀν πάσχη κι' ἀν θρηγῇ
δὲν σκύθει τὸ κεφάλι,
κι' ἢ Νίκη της τρανή,
κι' ἢ Νίκη της μεγάλῃ.

Μὲ κλώνον δάφνης ἄλλον
βλέπω στεφανωμένους
τοὺς γόνους τῶν μεγάλων
εὐεργετῶν τοῦ Γένους.

Βγάξει φωταίς ή γή της
και τρέμει την όργή της
φονιάς θεοστυγής.

Και τον κτυπούν μονάχοι
νέοι τυραννομάχοι
βασανισμένης γής.

Σχίζει τα μανιφέστα του καθενός γραφιά
γενναίος μαχητής,
προβαίνει κι ό ζωγράφος σαν μία ζωγραφιά
άνδραεις συνετής.

Υμνεύτε τής Ήπειρου τον ένδοξον άγώνα
και νύν και' στον αιώνα.

Έχει πολιτική της
μονάχη το σπαθι,
κι άν αυτονομηθή
ή Νίκ' είναι δική της.

Σπαθι κατακαυμένο,
σαν λάμπης γυμνωμένο,
κι αυτό το κρόο πτώμα
φτερόνεις πυρπολεις,
κι από Μινίστρων στόμα
καλλίτερα μιλείς.

Σπαθι κατακαυμένο,
σαν λάμπης γυμνωμένο,
γεννής' στους Βαραβάδες και' στους άνόμους τρέμο,
και τότε' έμπρός' στην όφι σου,
στη λάμψη σου, στην κόφι σου,
αναγνωρίζουν όλοι το δίχνο και τον νόμο.

Σπαθι κατακαυμένο,
σαν λάμπης γυμνωμένο,
τότε τους διπλωμάτας εφηνάξεις τους λεπτούς,
κι ένας τής σπάθης ήρωας
φθάνει να δώση κύρος
και' στους άγράπτους νόμους και' σ' όλους τους γραπτούς.

Σπαθι κατακαυμένο,
σαν λάμπης γυμνωμένο,
μεγάλ' ή δύναμις σου,
κι ή δόξα κι ή τιμή σου.

Άνδρίζεις κοπελούδια,
κεντρίζεις όκνηρούς,
σδ κάνεις τα τραγούδια,
σδ κάνεις τους χορούς.

Εσδ σπαθι γενναίο,
σπαθι τής Δευθερίας,
έδωσες πνεύμα νέο,
πνοή παλληκαριάς.

Και τόσο σκλάβοι τώρα
μ' ένειρα πτεροφόρα
κάνουν Πρωτομαγιά.

Γιατι δαν είναι φέμμα
πώς δίχνο δίχως αίμα
δαν δίνουν' στον Ραγιά.

Σπαθι κατακαυμένο,
σαν λάμπης γυμνωμένο
σ' Έλευθερίας άγώνα.

Έσδ μου δίνεις οίστρο
και φάλλω τον Μινίστρο
της σαχλοπριμαντόνας.

Και δαίχνο σδ φρατέλους και σ' άλλους περιδρόμους
σημαίας αυτονόμους.

Αυτόνομος σημαία μεγάλη κυματίζει,
και την διπλωματία την διεθνή σκοτίζει.

Και τους κυματισμούς της χαρούμενος κυττά,
και με ψυχής σκιρτήματα
μπροστά σδ νέα μνημιατα
παλληκαριάς πετά.

Με τη σημαία σκάνω
κι' έγω τον Τζουλιάνω,
σωστό δικαιοκρίτη.

Κι' άναφώνω με τόνο
κύττα την, φαρμασόνο,
νάτην, φαρμακομήτη.